

Daniels bok – nummer femtiotvå

Avslöjandet av den profetiska gåtan: Daniels syn och rikenas uppkomst

Jeff Pippenger

2024-01-16

I den förra artikeln påpekade vi att Gabriel angav avslutningen av den ”sista harmen” för att bekräfta året 1844, grundat på två vittnen. Miller förstod de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex, vilka verkställdes mot Juda rike, men han kom aldrig till en punkt där han såg syftet med och sambandet i domen över de ”sju tiderna” över både Israels norra och södra riken. Huruvida han någonsin uppfattade åtskillnaden i ”den sista harmen” i vers nitton är tveksamt, även om han utan tvivel i allmän mening förstod att ”harmen” var de ”sju tiderna”. Ljuset om en första och en sista harm blev avförseglat av Palmoni år 1856, men det förkastades år 1863. Likväl var Millers budskap om de ”sju tiderna” riktigt, även om det var begränsat.

Miller skulle inte ha insett att det lilla hornet i det hedniska Rom upphöjde och förhärligade hedendomen i Daniel åtta, vers elva, ty för Miller betydde ”ta bort” helt enkelt att avlägsna i vart och ett av dess tre förekomster i Daniel. Ändå var hans budskap fortfarande korrekt, om än begränsat.

Milleriterna insåg verkligen att ”helgedomen” i vers elva var det hedniska templet i staden Rom (Pantheon), men det hebreiska språket var inte det som deras budskap vilade på. Millers budskap var fokuserat på profetisk tid. Den historia i vilken deras budskap blev upplåst hindrade dem från att se Förenta staterna som det sjätte riket i Bibelns profetia, men mer än så hindrade den dem från att se påvedömet som det femte riket i Bibelns profetia.

Tvungna av den historia i vilken de levde tillämpade de profetiorna i överensstämmelse med sin förväntan om Kristi snart förestående återkomst, och de blev besvikna, men deras budskap var riktigt. När Gabriel ger uttolkningen av de två synerna i verserna femton till tjugosju, hindrade Millers förståelse honom från att uppfatta den vidare uppenbarelsen om rikena som framställdes i det lilla hornets genusväxling i verserna nio till tolv. Milleriterna ser endast Rom som ett fjärde och sista jordiskt rike i Gabriels uttolkning.

Och det skedde, när jag, ja jag Daniel, hade sett synen och sökte förstå dess mening, att se, då stod där framför mig något som liknade en man. Och jag hörde en människas röst mellan Ulajs stränder, som ropade och sade: Gabriel, låt denne man förstå synen. Så kom han nära den plats där jag stod; och när han kom, blev jag förskräckt och föll ner på mitt ansikte. Men han sade till mig: Förstå, du människobarn, att synen gäller ändens tid. Medan han talade med mig, föll jag i djup sömn med ansiktet mot marken; men han rörde vid mig och reste mig upp där jag stod. Och han sade: Se, jag skall låta dig veta vad som skall ske vid harmens sista slut; ty vid den bestämda tiden skall slutet komma. Väduren som du såg med de två hornen, den betecknar Mediens och Persiens kungar. Och den ludna bocken är Greklands kung; och det stora hornet mellan dess ögon är den förste kungen. Men att detta bröts och att fyra andra uppstod i dess ställe betyder att fyra riken skall uppstå av nationen, men inte med hans kraft. Och i slutet av

deras välde, när överträdarna har nått sitt fulla mått, skall en kung träda fram med hårt ansikte och förfaren i mörka konster. Och hans makt skall vara stor, men inte genom hans egen makt; och han skall åstadkomma förunderlig förödelse och ha framgång och handla efter sin vilja; och han skall fördärva de mäktiga och det heliga folket. Och genom sin klokskap skall han också låta svek ha framgång i sin hand; och han skall upphöja sig i sitt hjärta, och mitt i tryggheten skall han fördärva många; han skall också resa sig mot furstarnas Furste, men han skall bli krossad utan människohand. Och synen om aftonen och morgonen, som har blivit omtalad, är sann; fördenskull må du försegla synen, ty den avser många dagar. Och jag, Daniel, blev kraftlös och låg sjuk i några dagar; därefter stod jag upp och uträttade kungens tjänst. Och jag var bestört över synen, men ingen förstod den. Daniel 8:15–27.

Även om Daniel mottog synen vid floden Ulai (vilken nu håller på att gå i uppfyllelse), utelämnas det första riket i synen i Babylons historia. Det hade inkluderats som huvudet av guld och lejonet i kapitel två och sju, men den profetiska egenskapen att Babylon avlägsnas och återupprättas betonades i kapitel åtta. Nebukadnessar hade förebildat påvedömetts dödliga sår när han fördrevs från människor under ”sju tider”, och därmed förebildat de symboliska sjuttio åren då skökan Tyrus är glömd. I Daniel kapitel åtta är Babylon glömt bland bibelprofetians riken, och synen börjar med mederna och perserna (väduren), vilket följdes av Grekland (geten).

Alexander den stores rike upplöstes i fyra riken med mindre makt än Alexander, såsom det också hade framställts i kapitel sju genom leoparden som hade fyra vingar och fyra huvuden. Talet fyra representerar det världsomfattande, såsom det framställs genom norr, öster, söder och väster. I vers åtta i kapitel åtta växte fyra framstående horn upp mot himlens fyra vindar. I kapitel sju motsvarar Greklands fyra vingar de fyra vindarna i kapitel åtta, och Greklands fyra huvuden motsvarar de fyra framstående hornen. De fyra huvudena och de fyra framstående hornen representerar de fyra riken som Alexanders ursprungliga rike upplöstes i, och de fyra vingarna och de fyra vindarna representerar de fyra delningsområdena. Det är viktigt att se denna distinktion i sakfrågan, ty den utgör ett argument som milleriterna hade mot protestanternas traditionella förståelse av det fjärde riket, Rom.

På Habackuks tavlor, representerade av pionjärkartorna från 1843 och 1850, finns det endast en framställning som inte illustrerar en profetisk tillämpning, och den har att göra med åtskillnaden mellan de fyra huvudena och de ansenliga hornen, samt de fyra vingarna och vindarna. I ett försök att fördunkla sanningen om Rom som det fjärde riket i Bibelns profetia införde Satan ett argument angående den sanna eller falska betydelsen av de fyra huvudena och de ansenliga hornen, samt de fyra vingarna och vindarna. Satan gjorde så, ty Daniels bok identifierar tydligt att det finns en särskild symbol i Daniels bok som fastställde synen. En del av bevisföringen som fastställer denna symbol finns i de fyra huvudena och de ansenliga hornen, samt de fyra vingarna och vindarna. Protestanterna upprätthöll en satanisk uppfattning i denna fråga, och argumentet var så betydelsefullt för milleriternas historia att de hänvisade till det på kartan. Den makt som fastställer ”chazon”-synen i Daniels bok identifieras som ”ditt folks rövare”, och protestanterna identifierade den makten som en av en lång rad syriska kungar vid namn Antiochus Epifanes, medan Miller identifierade dem som Rom.

Och i de tiderna skall många resa sig mot kungen i söder; också rövarena bland ditt folk skall upphöja sig för att fullborda synen; men de skall falla. Daniel 11:14.

Antiochos var en av kungarna, i en rad av kungar som härstammade från ett av de fyra rikena som Alexanders rike hade upplösts i. Det lilla hornet i vers nio i Daniel åtta hade följt efter Alexanders rike, och vers nio säger att ur ett av dem kom det lilla hornet fram.

Och från ett av dem sköt ett litet horn fram, som växte mycket stort mot södern och mot östern och mot det härliga landet. Daniel 8:9.

Frågan om huruvida Rom upprättar synen, eller om en svag och tämligen obetydlig syrisk kung upprättar synen, innefattar även frågan om den lilla hornmakten kom ut från ett av de fyra hornen eller från en av de fyra vindarna. Det är knappast en fråga att tvista om, ty historien och profetian är tydliga med att Rom inte var en ättling till det grekiska riket, utan att Rom var en ny makt. Om Rom var det fjärde riket, då måste ”en av dem” i vers nio syfta på en av de fyra vindarna eller vingarna. Om det var Antiochos Epifanes, kom det ut ur Syriens horn.

Milleriterna identifierade att den makt som framställs som ”ditt folks rövare” skulle resa sig upp mot Kristus.

Och genom sin list skall han också låta sveket ha framgång i sin hand; och han skall upphöja sig i sitt hjärta, och mitt under fred skall han förgöra många; han skall också resa sig mot furstarnas Furste; men han skall krossas utan människohand. Daniel 8:25.

”furstarnas Furste” är Kristus, och Antiochos Epifanes levde långt före Kristi födelse, så Milleriterna påpekade detta faktum på 1843 års karta. På kartan tog de med året 164, vilket i själva verket inte har någon biblisk hänvisning, utan helt enkelt var en notering som identifierar betydelsen av argumentet om det fjärde riket mellan Miller och de protestantiska teologerna. Intill året ”164” på kartan skrev de: ”Antiochos Epifanes död, vilken naturligtvis inte stod upp mot furstarnas Furste, eftersom han hade varit död i 164 år innan furstarnas Furste föddes.”

I dag lär adventismen, liksom den avfälliga protestantismen, att ”rövarena av ditt folk” är Antiochos Epifanes, trots att Inspirationen har nedtecknat att ”1843 års karta leddes av Herrens hand och bör inte ändras.” Milleriterna visste att kungen med det hårda ansiktet var Rom, och därför skakades de inte av den sataniska lära som undergräver förmågan att fastställa ”chazon”-synen. Bibeln är tydlig med att där ingen syn finns, går folket under.

Där ingen uppenbarelse finnes, där förvildas folket; men salig är den som håller lagen. Ordspråksboken 29:18.

Den syn som Salomo identifierar i versen är ”chazon”-synen, vilken i vers tretton i Daniel åtta är den syn som identifierar hedendom och påvedöme såsom dem som trampar ned helgedomen och härskaran. För milleriterna representerade dessa två ödeläggande makter det fjärde riket i Bibelns profetia, och utan att erkänna det fjärde riket, Rom (ditt folks rövare), skulle de inte ha kunnat fastställa synen. ”Ditt folks rövare” i vers fjorton i Daniel elva skulle resa sig mot konungen i söder, upphöja sig själva, stadfästa synen och falla. Rom uppfyllde vart och ett av dessa

kännetecken.

I kapitel sju identifieras det fjärde riket uttryckligen som ”olikt” rikena före det.

Därefter såg jag i nattens syner, och se, ett fjärde djur, fruktansvärt och förskräckligt och övermåttan starkt; och det hade stora tänder av järn: det slukade och krossade och trampade återstoden under sina fötter; och det var olikt alla de djur som hade varit före det; och det hade tio horn.... Sedan ville jag få visshet om sanningen beträffande det fjärde djuret, som var olikt alla de andra, övermåttan förskräckligt, vars tänder voro av järn och dess klor av koppar; vilket slukade, krossade och trampade återstoden under sina fötter; och om de tio hornen som sutto på dess huvud, och om det andra som sköt upp, och för vilket tre föllo; just det horn som hade ögon och en mun som talade mycket stora ord, och vars utseende var stoltare än de andras. Daniel 7:7, 19, 20.

Det fjärde riket i Daniel sju identifierades två gånger som ”olikt” de riken som hade föregått det. Om det ”lilla hornet” i vers nio helt enkelt hade varit en förlängning av det syriska hornet (Antiochus Epifanes), skulle det inte ha varit annorlunda. De djur som föregick Rom i kapitel sju var lejonet, björnen och leoparden, alla djur som faktiskt existerar i naturen, men när det gällde det fjärde djuret med tänder av järn och klor av koppar kände Daniel inte till något djur i naturen som representerade det fruktansvärda djur som slukade. Det var annorlunda (olikt). Det ”lilla hornet” i vers nio framträdde ur ett av de områden som representerades av de fyra vindarna och vingarna, och inte ur ett av hornen eller de framstående hornen.

I Daniels åttonde kapitel sägs att ”i slutet av deras rike, när överträdarna har nått måttet fullt, skall en kung med hårt anlete, förfaren i dunkla ting, träda fram.” I ”slutet av deras rike” (Grekland, som hade upplösts i fyra riken), under den tid ”när överträdarna har nått måttet fullt”, skulle en ny kung träda fram.

”Varje nation som har trätt fram på handlingens scen har tillåtits inta sin plats på jorden, för att det skulle kunna avgöras huruvida den skulle uppfylla den Vaktarens och den Heliges avsikter. Profetian har följt uppkomsten och utvecklingen av världens stora imperier — Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom. Med vart och ett av dessa, liksom med nationer av mindre makt, har historien upprepat sig. Var och en har haft sin prøvotid; var och en har misslyckats, dess härlighet bleknat, dess makt försvunnit.” Prophets and Kings, 535.

Vid slutet (”den senare tiden”) av Greklands rike, när deras prøvotids mått hade blivit fullt (”när överträdarna har nått sitt fulla mått”), skulle en ”konung med hårt ansikte” träda fram. Den konungen skulle förstå ”mörka ordspråk”, ty han skulle tala ett helt annat språk än judarnas hebreiska eller det föregående rikets grekiska, ty han skulle tala latin. Detta rike hade av Mose identifierats som den nation som skulle föra belägringen under åren 66 till 70 e.Kr., där bland annat hungersnöden var så förfärlig att judarna åt sina egna barn för att överleva.

Eftersom du inte tjänade Herren, din Gud, med glädje och hjärtats fröjd mitt i överflödet av allt, skall du därför tjäna dina fiender, som Herren skall sända mot dig, under hunger och törst och nakenhet och brist på allt; och han skall lägga ett ok av järn på din nacke, till dess han har förgjort dig. Herren skall låta ett folk komma över dig fjärran ifrån, från jordens ände, snabbt

såsom örnen flyger, ett folk vars språk du inte skall förstå, ett folk med hårt anlete, som inte skall visa den gamle aktning och inte förbarma sig över den unge. Och det skall förtära frukten av din boskap och frukten av ditt land, till dess du blir förgjord; det skall inte lämna kvar åt dig vare sig säd, vin eller olja, inte heller avkastningen av dina kor eller hjordarna av dina får, till dess det har förgjort dig. Och det skall belägra dig i alla dina portar, till dess dina höga och befästa murar faller, dem du förtröstade på, i hela ditt land; ja, det skall belägra dig i alla dina portar i hela ditt land, som Herren, din Gud, har givit dig. Och du skall äta frukten av ditt eget liv, köttet av dina söner och dina döttrar, som Herren, din Gud, har givit dig, under belägringen och i den yttersta nöden, varmed dina fiender skall tränga dig. 5 Moseboken 28:47–53.

I Daniels andra kapitel representerades det fjärde riket av ”järn”, och Mose identifierade ”ett folk”, som skulle lägga ”ett ok av järn” på judarna. ”Folket” skulle ”förgöra” judarna, och det skulle vara lika snabbt som en örn, varav örnen är Roms symbol. Det skulle vara ”ett folk” ”vars språk du inte skall förstå”, ty dess språk skulle vara ”mörka ord” för judarna. Det skulle vara ”ett folk med bistert ansikte”, såsom det beskrivs i Daniels åttonde kapitel som ”en kung med bistert ansikte”. Och under ”belägringen” av Jerusalem åt judarna sina ”söner och döttrar”.

Miller identifierade det hedniska Rom som den makt som förutsagts av Mose, och som det fjärde ”järnriket” i Daniel 2, och som den ”nation” som talade latin, inte hebreiska eller grekiska. Miller gjorde ingen åtskillnad mellan det fjärde och det femte riket i Bibelns profetia, ty för honom var de båda helt enkelt Rom. Därför skulle han, efter att det hedniska Rom framträtt i vers tjugotre, inte se den åtskillnad som framställs i vers tjugofyra. I synen hade det lilla hornet växlat från maskulinum till femininum till maskulinum till femininum i verserna nio till tolv, och medan vers tjugotre identifierar det hedniska Roms profetiska kännetecken, övergår Gabriels uttolkning i vers tjugofyra till det feminina Rom. Makten i vers tjugofyra skulle besitta ”stor makt”, ”dock icke genom sin egen kraft; och han skall åstadkomma förunderlig förödelse och hava framgång i vad han företar sig; och han skall förgöra de mäktiga och det heliga folket.”

Det påvliga Rom skulle tilldelas det hedniska Roms militära makt, och det skulle förgöra Guds folk under ett tusen två hundra sextio år, från år 538 till 1798. Det skulle förgöra ”på ett förunderligt sätt”, ty det är vilddjuret som hela världen ”förundrar sig över”, och det var den makt som skulle ”handla och ha framgång” till dess att den första förbittringen, som hade blivit ”bestämd” att vara fullbordad år 1798, hade fullbordats.

Sedan, i vers tjugofem, följer Gabriel den växling som etablerades i de verser han uttolkade för Daniel, och vänder sig åter till det hedniska Rom, som genom en annan form av ”list” sammanförde sitt imperium, vilket bekräftas av alla historiker. Det hedniska Roms ”list” bestod i att förmå nationer att ansluta sig till dess växande imperium, och det använde löftet om fred och välstånd för att bygga imperiet, till skillnad från de föregående rikena, som enbart hade formats genom militär makt. Det hedniska Rom skulle också ”resa sig mot furstarnas Furste”, vilket det gjorde när det satte Kristus på Golgatas kors.

Därefter berör Gabriel de två syner som han uttydde för Daniel genom att fastslå att ”mareh”-synen om framträdandet (de tvåtusen trehundra dagarna) var sann, och att ”chazon”-synen om den hedniska Roms och det påvliga Roms nedtrampande av helgedomen och hären skulle ”förseglas”,

”för många dagar” (intill ändens tid år 1798).

Sedan var Daniel sjuk en tid och återgick därefter till sitt arbete, men han förstod fortfarande inte synen ”mareh”, den syn som Gabriel hade fått befallning att göra honom förstå. Av den anledningen skulle Gabriel återvända i kapitel nio för att fullborda sitt verk med att få Daniel att förstå synen ”mareh”.

I Daniels nionde kapitel hade Daniel studerat det profetiska Ordet och kommit till insikt genom Moses och Jeremias skrifter. Jeremia hade fastställt att den fångenskap i vilken han befann sig skulle vara i sjuttio år.

Och hela detta land skall bli en ödemark och ett föremål för häpnad; och dessa folk skall tjäna konungen i Babylon i sjuttio år. Och det skall ske, när sjuttio år har gått till ända, att jag skall straffa konungen i Babylon och det folket, säger Herren, för deras missgärning, och kaldéernas land, och jag skall göra det till eviga ödemarker. Jeremia 25:11, 12.

Enligt Mose skulle fångenskapen i fiendens land motsvara en tid då landet skulle få njuta av sina sabbater.

Och jag skall ödelägga landet, och era fiender som bor där skall häpna över det. Och jag skall skingra er bland hednafolken och dra svärdet efter er; och ert land skall vara öde och era städer ödelagda. Då skall landet få njuta sina sabbater, så länge det ligger öde och ni är i era fienders land; då skall landet vila och få njuta sina sabbater. Så länge det ligger öde skall det vila, eftersom det inte vilade under era sabbater, när ni bodde därpå. 3 Moseboken 26:32–35.

Daniel hade utifrån Guds profetiska ord förstått, på två vittnens utsaga, att hans folk hade blivit skingrat till fiendens land, under vilken tid landet skulle få njuta av sina sabbater. Han förstod det som Krönikebokens författare förstod angående Jeremias sjuttio år.

Och dem som hade undkommit svärdet förde han bort till Babylon; där var de tjänare åt honom och hans söner till dess Persiens rike tog väldet, för att HERRENS ord genom Jeremias mun skulle uppfyllas, till dess landet hade fått njuta sina sabbater. Så länge det låg öde höll det sabbat, till dess sjuttio år hade gått till ända. Men i den persiske kungen Koreshs första regeringsår, för att HERRENS ord genom Jeremias mun skulle fullbordas, uppväckte HERREN anden hos Koresh, kungen i Persien, så att han lät utropa genom hela sitt rike och också lät kungöra skriftligen: Så säger Koresh, kungen i Persien: HERREN, himlens Gud, har givit mig alla jordens riken, och han har ålagt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem, som ligger i Juda. Vem bland er tillhör hans folk? HERREN, hans Gud, vare med honom, och han må dra dit upp. 2 Krönikeboken 36:20–23.

Daniel förstod att Jeremias sjuttio år av krigspridning i fiendens land, medan landet åtnjöt sina sabbater, grundade sig på förbannelsen om ”sju tider” i Tredje Moseboken tjugosex, och i lydnad mot denna insikt fullgjorde han det föreskrivna botemedel som där gavs för dem som slutligen vaknar upp till insikt om sitt krigspridda tillstånd.

Och över dem av er som blir kvar levande skall jag sända modlöshet i deras hjärtan i deras fienders länder; och ljudet av ett skakat löv skall förfölja dem; och de skall fly, såsom man flyr

för svärd; och de skall falla, fastän ingen förföljer dem. Och de skall falla den ene över den andre, såsom inför svärd, fastän ingen förföljer; och ni skall inte ha någon kraft att stå emot era fiender. Och ni skall förgås bland hednafolken, och era fienders land skall uppsluka er. Och de av er som blir kvar skall försmäktas i sin missgärning i era fienders länder; och också i sina fäders missgärningar skall de försmäktas tillsammans med dem. Om de bekänner sin missgärning och sina fäders missgärning, med det trolöshetsbrott som de begick mot mig, och att de också har vandrat i strid mot mig; och att också jag har vandrat i strid mot dem och fört dem in i deras fienders land; om då deras oomskurna hjärtan ödmjukas, och de då tar emot straffet för sin missgärning: då skall jag komma ihåg mitt förbund med Jakob, och också mitt förbund med Isak, och också mitt förbund med Abraham skall jag komma ihåg; och jag skall komma ihåg landet. Också landet skall lämnas av dem och få njuta av sina sabbater, medan det ligger öde utan dem; och de skall ta emot straffet för sin missgärning: därför, ja därför att de föraktade mina domslut, och därför att deras själ avskydde mina stadgar. Men trots allt detta, när de är i sina fienders land, skall jag inte förkasta dem, inte heller skall jag avsky dem så att jag förgör dem fullständigt och bryter mitt förbund med dem; ty jag är Herren deras Gud. Men för deras skull skall jag komma ihåg deras förfäders förbund, dem som jag förde ut ur Egyptens land inför hednafolkens ögon, för att jag skulle vara deras Gud: Jag är Herren. Dessa är de stadgar och domslut och lagar som Herren gav mellan sig och Israels barn på Sinai berg genom Moses hand. Tredje Moseboken 26:36–46.

Daniels bön i kapitel nio behandlar varje del av vägledningen för dem som finner sig skingrade i fiendens land. Denna bön skall ställas i samklang med hans bön i kapitel två, ty tillsammans representerar de bönen hos dem i Uppenbarelseboken kapitel elva, som var döda på gatorna i den stora stad som kallas Sodom och Egypten, och som finner att också de hade blivit skingrade. När Daniel avslutar sin bön återvänder Gabriel för att fullborda verket med att förklara ”mareh”-synen, alldeles såsom den Helige Ande avser att fullborda för de två vittnena i Uppenbarelseboken kapitel elva.

Och medan jag ännu talade och bad och bekände min synd och mitt folk Israels synd och frambar min bön inför Herren, min Gud, för min Guds heliga berg, ja, medan jag ännu talade i bön, kom mannen Gabriel, som jag hade sett i synen i början, flygande med hast, och rörde vid mig vid tiden för aftonoffret. Och han undervisade mig och talade med mig och sade: O Daniel, nu har jag gått ut för att ge dig insikt och förstånd. Daniel 9:20–22.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Kort före Babylons fall, medan Daniel begrundade dessa profetior och sökte Gud för att få förståelse av tiderna, gavs honom en rad syner angående rikens uppgång och fall. Till den första synen, sådan den återges i sjunde kapitlet i Daniels bok, gavs en uttydning; ändå blev inte allt klart för profeten. ”Mina tankar förskräckte mig mycket”, skrev han om sin erfarenhet vid den tiden, ”och mitt ansikte förändrades på mig; men jag bevarade saken i mitt hjärta.” Daniel 7:28.

Genom ännu en syn kastades ytterligare ljus över framtidens händelser; och det var vid slutet av denna syn som Daniel hörde ”en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge gäller synen?” Daniel 8:13. Det svar som gavs, ”Intill två tusen tre hundra kvällar och

morgnar; sedan skall helgedomen renas” (vers 14), fyllde honom med förvirring. Allvarligt sökte han förstå synens innebörd. Han kunde inte förstå förhållandet mellan de sjuttio årens fångenskap, såsom den hade förutsagts genom Jeremia, och de två tusen tre hundra åren som han i synen hörde den himmelske budbäraren förklara skulle förflyta innan Guds helgedom skulle renas. Ängeln Gabriel gav honom en delvis uttolkning; men när profeten hörde orden: ”Synen ... skall gälla en avlägsen tid”, svimmade han. ”Jag, Daniel, blev kraftlös”, berättar han om sin erfarenhet, ”och låg sjuk i några dagar; därefter stod jag upp och förrättade kungens tjänst; och jag var häpen över synen, men ingen förstod den.” Verserna 26, 27.

Ännu betungad för Israels skull studerade Daniel på nytt Jeremias profetior. De var mycket tydliga – så tydliga att han genom dessa vittnesbörd, nedtecknade i böckerna, förstod ”antalet av de år, om vilka Herrens ord hade kommit till profeten Jeremia, att han skulle fullborda sjuttio år över Jerusalems ödeläggelse.” Daniel 9:2.

”Med tro grundad på profetians säkra ord bönföll Daniel Herren om ett snart uppfyllande av dessa löften. Han vädjade om att Guds ära måtte bevaras. I sin bön identifierade han sig helt och fullt med dem som hade brustit i att uppfylla det gudomliga syftet och bekände deras synder som sina egna.” Prophets and Kings, 553, 554.